

Efter den nugældende Lov kan Overnævnet ikke behandle Klager over Afgørelser fra Huslejenævnene, naar de er truffne med større Flertal end een Stemme. Herved undrages fra Overnævnets Competence alle med det angivne Flertal truffne Afgørelser, ogsaa saadanne, hvor disse beror paa en fejlagtig Fortolkning af Huslejelovgivningen, og det ændrer ikke Forholdet, om Fejltagelsen staaer klar for alle Overnævnets Medlemmer, derunder dettes Juridisk uddannede Formand. Da der derhos Overnævnet bekendt, enkelte Steder i Amtet, har været Misfornøjelse med, at Indankning var udelukket i Tilfælde, hvor det gjordes gældende, at saadan Fejl var sket, vilde man henstille at stryge den oftommeldte Begrænsning for Indankningsmuligheden og i Stedet for — til Hindring af Misbrug — i Lovens § 12, næstsidsste Stykke, indføje efter første Punktum: I Sager, hvor en Afgørelse, der er truffen af et Huslejenævn med større Flertal end een Stemme, godkendes, skal Klageren som Regel betale saavel Modparten som det offentlige Sagens Omkostninger med et Beløb, der af Overnævnet ikke maa sættes under Halvdelen af de virkelig medgaaede Udgifter.

Samtidig vilde man finde det ønskeligt, at det sidste Stykke i § 15 udgik, og at der under samme Betingelser som lige antydtes gaves de interesserede Adgang til at indanke Afgørelser af de i denne § ommeldte Forretningsnævn for Overnævnet.

Endvidere skal man henlede Opmærksomheden paa det ønskelige i, at Overnævnet, saa længe det ikke gøres obligatorisk, at Formanden for Huslejenævnene skal være Jurist, maatte faa en noget større Myndighed overfor Huslejenævnene. Selv om man vil afse fra saadanne Undtagelsestilfælde, at Nævnet ligefrem nægter at behandle en Sag, findes der Bestemmelser i Loven, se f. Eks. dens § 8 C, hvorefter Udlejeren i „betimelig Tid forud“ kan kræve Huslejenævnets Bistand til at faa afgjort, om Lejeren ønsker og er berettiget til at fortsætte Lejeforholdet, med Hensyn til hvilke der burde være Lovhjemmel for, at Overnævnet kunde paalægge Huslejenævnene at behandle Sagen indenfor en nærmere fastsat Frist, og at Overnævnet, hvis Paalægget ikke blev efterkommet, selv kunde behandle Sagen. Ligeledes vilde det, for i videre Omfang end hidtil at gennemføre Reglen i Lovens § 2 tredie sidste Stykke om, at Huslejenævns Afgørelser skal begrundes, være formaalstjenligt, om Overnævnet havde Myndighed til at stille Forlangende om udførligere Begrundelse.

Fremdeles skulde man henlede Opmærksomheden paa, at det til Gennemførelse af Bevisumiddelbarheden vilde være ønskeligt, om Overnævnet fik Tvangsmidler til at gennemføre Vidners eller Syns- og Skønsmands personlige Møde for Nævnet paa samme Maade som en Domstol, hvorhos man, støttet til et i Efteraaret foreliggende Tilfælde, skal foreslaa, at det i Loven udtrykkelig hjemles, at ingen, der har indanket et Huslejenævns Afgørelse for Overnævnet, kan udsættes af den Lejlighed, hvorom Sagen drejer sig, forinden Overnævnets Kendelse herfor foreligger.

Endelig maatte det for at undgaa forskellig Forstaaelse af Loven i de forskellige Amter anbefales, at der gaves en udtrykkelig Regel om, dels hvorledes Reglen i § 1, næstsidsste Stykke, om Lejligheder, der ikke har været beboede før 11. April 1916, skal forstaaes i Forhold til Lovens efterfølgende Bestemmelser, saaledes baade overfor § 4 om Udleje af hidtil ikke udlejet Lejlighed og § 8 A om, at den 25. Juli 1918 og ikke 31. Maj samme Aar er afgørende, dels om, hvorvidt § 8 C.s Regel omfatter alle Lejeforhold, der uden Opsigelse udløber efter 25. Juli 1918 — hvad man maatte anse for ønskeligt — eller kun nogle af disse og da hvilke.

At de i Lovens §§ 6 og 12 ommeldte 10 pCt. efter Prisforholdene bør forhøjes til 20 pCt., skal lige nævnes.

Ærbødigst

Egmont Andersen.